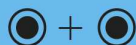

• NICK A TESLA •

A NEBEZPEČNÁ LABORATOR

TAJEMNÝ PŘÍBĚH PLNÝ ELEKTROMAGNETŮ,
DOMÁCÍCH ALARMŮ A DALŠÍCH UDĚLÁTEK,
KTERÁ SI MŮŽETE SESTROJIT SAMI

BOB „VĚDÁTOR“ PFLUGFELDER
A STEVE HOCKENSMITH

**NICK A TESLA
A NEBEZPEČNÁ
LABORATOŘ**

TRITON
Praha / Kroměříž

NICK A TESLA

A NEBEZPEČNÁ LABORATOŘ

TAJEMNÝ PŘÍBĚH

**PLNÝ ELEKTROMAGNETŮ,
DOMÁCÍCH ALARMŮ A DALŠÍCH
UDĚLÁTEK, KTERÁ SI
MŮŽETE SESTROJIT SAMI**

NAPSALI

BOB „VĚDÁTOR“ PFLUGFELDER

A STEVE HOCKENSMITH

ILUSTRACE SCOTT GARRETT

PŘELOŽILA LENKA NĚMEČKOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © 2013 by Quirk Productions, Inc. Designed by Doogie Horner. Illustrations by Scott Garrett. All rights reserved. First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.

Translation © Lenka Němečková, 2015

© Stanislav Juhaňák - TRITON, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák - TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-892-4

POZOR, NEBEZPEČÍ! **POZOR, NEBEZPEČÍ!** **POZOR, NEBEZPEČÍ!** **POZOR, NEBEZPEČÍ!**

V návodech „Jak na to“, které jsou obsažené v této knize, se zachází s elektřinou, výbušninami, jedovatými látkami, ostrými nástroji, nádobami pod tlakem a dalšími potenciálně nebezpečnými věcmi. Než se pustíte do kteréhokoli z uvedených projektů, **POŽÁDEJTE NĚKOHODOSPĚLÉHO, ABY SI S VÁMI NÁVOD PROŠEL.** Stejně asi budete potřebovat s některými věcmi pomoci.

My jsme přesvědčeni, že tyto projekty jsou bezpečné a „mládeži přístupné“, takže si je klidně můžete vyzkoušet doma. K nehodě však může dojít kdykoli a my vám na dálku vaši bezpečnost nemůžeme nijak zaručit. **AUTOŘI I VYDAVATEL SE TEDY ZŘÍKAJÍ VEŠKERÉ ZODPOVĚDNOSTI ZA ŠKODY ČI ÚJMU NA ZDRAVÍ, JEŽ BY MOHLY BÝT NÁSLEDKEM VYUŽITÍ (AŽ UŽ SPRÁVNÉHO, ČI NESPRÁVNÉHO) INFORMACÍ OBSAŽENÝCH V TĚTO KNIZE.** Nezapomínejte, že kromě instrukcí v této knize se musíte vždy řídit také svou soudností a zdravým rozumem.

KAPITOLA

1

Do taxíku Joea Devlina někdo nastoupil. Odložil tedy noviny, podíval se do zpětného zrcátka a chystal se říct: „Tak kam to bude?“

Pak se ale zarazil.

Na zadním sedadle seděli chlapec a dívka. Oba měli na tváři posmutnělý, vážný výraz. Vypadali na jedenáct nebo dvanáct let.

Široko daleko nebyl žádný dospělý.

Dvě samotné děti v taxíku před sanfranciským mezinárodním letišťem?

Joe cítil v kostech, že z toho koukají nějaké problémy.

Chlapec se podíval do dopisu, který držel v ruce.

„Chesterfield Avenue 513,“ řekl.

Joe slyšel, jak obálka zašustila. Tomu chlapci se třáslы ruce.

„Je to v Half Moon Bay,“ řekla dívka pevným, rozhodným hlasem. „To je docela blízko, ne?“

Joe se otočil a přivřenýma očima pozoroval své budoucí pasažéry. Byli oblečení jako kterékoli jiné děti – trička, džíny, tenisky – ale přesto se mu zdáli nějak moc zaražení a vážní a to se k jejich věku nehodilo. S sebou měli jen ten dopis, dva malé černé kufříky a každý jednu knížku.

Ta chlapcova se jmenovala *Stručná historie času*, děvče mělo pojednání nazvané *Teorie aplikované robotiky: kinematika, dynamika a řízení*.

„Nejste na útěku, že ne?“ zeptal se Joe. „Kde máte rodiče?“

„Nebojte, na útěku nejsme,“ ujistilo ho děvče. „Naši rodiče jsou... víte...“

„Oni jsou v Uzbekistánu,“ dořekl za ni chlapec.

Joe překvapeně zamrkal.

„V Uzbekistánu?“ zopakoval.

Chlapec přikývl. „Zkoumají tam, jak rostou sójové boby.“

„No,“ řekla ta dívka, „ono je to maličko složitější.“

„Aha,“ řekl Joe. „Tak to jo.“

„Poslali nás na léto ke strýčkovi,“ vysvětloval chlapec. „Měl nás tady vyzvednout, ale nedorazil.“

Joe chvíli děti upřeně pozoroval a snažil se rozhodnout, jestli jim bude věřit, nebo ne. I kdyby jim uvěřil, stejně z toho koukaly problémy. A Joe problémy neměl rád.

Děvče zatím sáhlo do kapsy u džinsů a vyndalo hrst zmačkaných bankovek.

„Máme devadesát tři dolary,“ řekla.

Chlapec také zalovil v kapsách. „A padesát osm centů. To stačí, ne?“

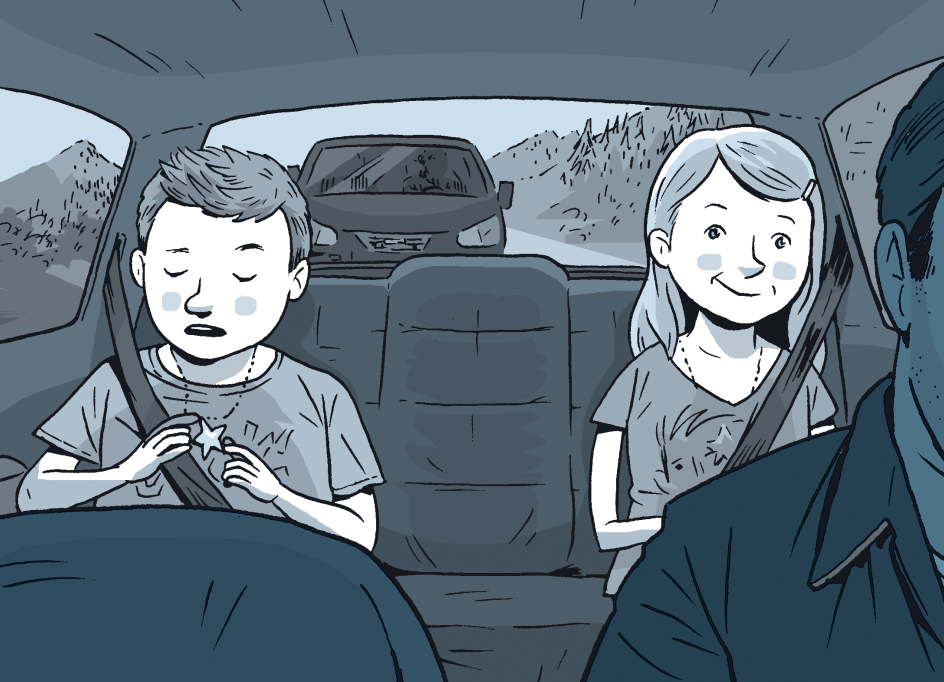
„Určitě,“ ujistil je Joe.

Otočil se, nastartoval a zapnul taxametr.

Joe neměl rád problémy. Peníze ale rád měl.

Čas od času se Joe kradmo podíval do zpětného zrcátka. Děvče sledovalo, jak kolem nich ubíhají zvlněné kopečky severní Kalifornie, chlapec si hrál se stříbrným přívěskem, který mu visel na krku. Měl tvar hvězdy.

„Přestaň,“ okřiklo ho děvče, když si všimlo, co bratr dělá. „Mohl bys to rozbít.“

„A co bych mohl rozbít? Vždyť jsem ještě ani nepřišel na to, co to je.“

„Prostě přívěsek, nic víc. Dárek na památku od rodičů.“

„Odkdy si máma s tátou potrpí na dárky na rozloučenou?“

Děvče pokrčilo rameny.

Chlapec si s přívěskem zase začal hrát.

„A navíc,“ zamumlal, „já stejně žádné šperky nenosím.“

Dívka se už zase dívala ven z okna.

Po chvílce však vzala do ruky úplně stejný přívěsek, který visel na krku jí, a začala ho roztržitě žmoulat mezi prsty.

Joe si všiml, že zhruba dvacet metrů za jeho autem jede velké černé SUV, které se za nimi drželo už hodně dlouho. Zřejmě to byla jen náhoda, že vyjelo také z letiště a potom zároveň s nimi odbočilo na silnici 101 vedoucí na jih a pak ještě na silnici číslo 92 směrem na západ. No ale kdyby se měly problémy zhmotnit a jezdit v nějakém autě, nevybraly by si právě velké černé SUV?

Joe trochu přidal plyn.

Joe jezdil po klikaté silnici, svažující se k městečku Half Moon Bay, aspoň jednou týdně. Město bylo sice hodně malé, ale leželo na dokonalém místě – choulilo se u pobřeží na samém okraji svěže zeleného, hustého lesa – a turismu se v něm dařilo víc než dobře.

Městečko samotné bylo klidné, starobylé a malebné. A také trochu nudné, ale to turistům zřejmě nevadilo.

Dům číslo 513 na Chesterfield Avenue stál v příjemné čtvrti kousek od oceánu, vypadal ale trochu omšele. Omítka byla vybledlejší, příjezdová cesta popraskanější a zahrádka zarostlejší plevelem než u kteréhokoli ze sousedních domů. Dokonce i poštovní schránka byla promáčknutá a na jedné straně od něčeho spálená.

Když Joe přibrzdil před vchodem do domu, všiml si, že po zahrádce jezdí pořád dokola sekačka na trávu. Za ní ale nikdo nestál. Vypadalo to, jako by trávu sekal duch.

Od sekačky vedla k železné tyči uprostřed zahrádky šňůra. Její konec byl omotaný kolem tyče. Jak se sekačka posouvala, šňůra se odmotávala a sekačka tak mohla opisovat větší a větší kruhy.

Ten trávník se sekal sám.

„Hustý,“ řeklo děvče.

„Jo, podívej,“ řekl chlapec.

Ukázal na tyč. Čím víc za ni sekačka tahala, tím víc se tyč nakláněla na stranu.

„Jéje,“ řekla dívka.

Tyč se prohnula a pak se skácela na zem. Sekačka se s rachotem rozjela do sousední zahrady. Po cestě sežvýkávala celé řady pečlivě šlechtěných květin, až nakonec převálcovala zahradního trpaslíka. O něj se zarazila, ozvalo se zaskřípění a rána a sekačka vzplála.

„No,“ řeklo děvče, „to je teda super nápad.“

„Šedesát pět dolarů,“ řekl Joe.

Dívka odpočítala peníze.

„A asi vám máme dát něco od cesty, že?“ ujišťoval se chlapec.

„To nechte být,“ řekl Joe. Svědomí na něj přímo křičelo, že přece nemůže nechat dvě malé děti stát před polorozpadlým domem, kde si klidně jen tak vybuchne sekačka. Potřeboval rychle zmizet, jinak by své svědomí nakonec mohl poslechnout.

Když spěšně odjížděl, podíval se ještě do zpětného zrcátka. Děti klečely vedle spadlé tyče a zkoumaly šňůru. Vypadalo to, že by nejraději tyč zase postavily, našly nějakou další sekačku a zkusily to znovu.

Kousek od domu uviděl Joe to černé SUV, které za nimi jelo na dálnici. Nebylo vidět, kdo sedí za volantem. Ať už to ale byl kdokoli, zdálo se, že sleduje ty děti.

Joe měl tedy správné tušení. S těmi dětmi budou nějaké potíže. Podivné potíže.

Když odtamtud rychle ujížděl, něco si slíbil a měl v plánu to dodržet, jakmile se příště ocitne na letišti.

Oded' už беру jenom turisty středního věku. Jenom turisty středního věku. Jenom turisty středního věku...

„Aspoň víme, že tu strejda Newt někde je,“ řekla Tesla.

„Jak to můžeme vědět?“ zeptal se její bratr Nick.

Tesla ukázala bradou směrem k sekačce. „Kdo myslíš, že ji nastartoval?“

„To není žádný důkaz,“ namítl Nick. „Když to někdo dokáže udělat tak, aby to samo jezdilo, tak taky umí zařídit, aby se to samo nastartovalo.“

„To je fakt. Nechceš se porozhlédnout, jestli tam někde není časový spínač?“

Sekačka už nehořela, ale motor ještě pořád zlověstně prskal a doutnal.

„Možná za chvíli,“ řekl Nick.

„Tak dobře.“

Tesla zvedla kufřík a zamířila k domu. Nedávno se

totiž rozhodla, že vedení jejich malé smečky vezme do rukou ona. Koneckonců se narodila o dvanáct minut dříve než její dvojče.

Nick sebral ze země svůj kufřík a vydal se ke vchodu za ní.

Tesla natáhla ruku a chtěla zazvonit. Zvonek se ale rozezněl, už když byl její prst ještě půl metru od něj.

„Teda!“ řekla Tesla a začala se rozhlížet kolem.

Nick se rozhlížel také.

„Detektor pohybu?“ zkoušel hádat.

„Možná.“

Tesla stála na rohožce. Bylo na ní napsáno JESTLI JSTE SKAUTKY A PRODÁVÁTE SUŠENKY, NEJSEM DOMA.

Všimla si drátu, který vedl od rohožky ke dveřím. Udělala krok zpátky, potom se zase vrátila na rohožku.

Zvonek se opět rozezněl.

„Čidlo, které reaguje na tlak,“ řekl Nick. „Dobrý.“

„Jo. Když je ale strejda Newt tak chytrej, tak proč na nás nečekal na letišti?“

„Táta s mámou přece vždycky říkali, že je tak trochu... mimo. Možná prostě jenom zapomněl.“

„Zapomněl, že k němu dneska přijedou jeho neteř a synovec a budou u něj bydlet?“

Nick pokrčil rameny a smutně a unaveně se na sestru podíval.

Tohle léto tedy začínalo pěkně bídně. Jen dva dny prázdnin a *bum!* – jejich výlet do Disneylandu se ruší, rodiče-vědci jim řeknou, že musí okamžitě odletět do Střední Asie zkoumat naprosto vzrušující nové postupy při zavlažování sóji, a je šoupnou k nějakému samotářskému strýci, o němž nikdo jiný v rodině nedokáže říct ani slovo, aniž by se trochu ušklíbl nebo nepatrně oťásl odporem.

Nevypadalo to, že je čeká právě nejzábavnější léto.

Tesla si povzdychla.

„My jsme nepřišli prodávat sušenky!“ zavolala.

Ke dveřím ale pořád nikdo nepřicházel.

Tesla sáhla po klice. Nebylo zamčeno.

Otevřela.

„Jsi si jistá, že bys tam měla chodit?“ zeptal se Nick.

„Proč ne?“ odpověděla Tesla a vešla dovnitř. „Tohle je teď teoreticky i náš dům. Aspoň tedy na příští tři měsíce.“

„Ale... co když má strýček Newt třeba zlého hlídačeho psa?“

„Ten by se rozštěkal, jakmile se ozval zvonek.“

„Aha. Jo, to máš pravdu.“

Tesla vešla dál do potměšlého domu.

Nick zůstal venku.

„Co to kruci...? Moje begonie!“ ozvalo se za ním.

Nick se ohlédl přes rameno.

Na příjezdové cestě u sousedů vystupovala z velikého, nablýskaného auta malá, ale statná žena. S hrůzou hleděla na sežvýkané záhony a doutnající sekačku.

Zamračeně se otočila k domu strýčka Newta. A zamračený výraz jí z tváře nezmizel, ani když uviděla Nicka. Naopak, zakabonila se ještě víc.

Nick se chabě pousmál, zamával jí a zmizel v domě. Zavřel za sebou dveře.

„Páni!“ vydechl, když jeho oči přivykly přitmě uvnitř.

Celá chodba před ním byla přečpaná věcmi. Viděl tam spoustu starých počítačů, dalekohled, detektor kovu propojený s velikými sluchátky, starodávný potápečský oblek i s mosaznou přilbou, vycpaného polárního medvěda (opravdového, někdo ho musel ulovit), motorovou pilu, něco, co vypadalo jako plamenomet (ale nemohl to být on... nebo ano?), krabici s nápisem UCHOVÁVEJTE V MRAZNIČCE, další krabici s nápisem NEKLOPIT (samozřejmě překlopenou) a rozsvícený vánoční stromeček, ověšený ozdobami z rozbitých ká-

dinek a zkumavek (byl červen). Z omítky trčely dráty a kabely a obtáčely celou místnost kolem dokola. Na stěnách viselo tolik diplomů, patentů a ocenění za vědecký přínos (všechny získal Newton Galileo Holt neboli strýček Newt), že nezbýval téměř ani kousíček volný.

Nalevo od chodby se nacházel obývací pokoj. Byl tak zaplněný knihami, že by dokázal zahanbit leckterou knihovnu. Stál v něm poloprůhledný gauč z nafouknutých igelitových pytlíků a na stěně visela širokoúhlá televize, z níž vedlo několik roztržených kabelů k malé trampolíně. Strop nad trampolínou byl popraskaný a hrbolkatý, jako by někdo neustále skákal trochu moc vysoko. Kousek vedle na podlaze ležela promáčknutá helma na americký fotbal.

Po Nickově pravici se nacházela jídelna. Byl v ní běžící pás, který vedl až do kuchyně, a plynový gril zabudovaný doprostřed stolu. Místo židlí visely ze stropu popruhy s přezkami.

Tesla hladila olysalou kočku, která seděla v jídelně na stole a olizovala cukrovou polevu z čokoládového dortu. Když přišel Nick blíž, všiml si, že je na něm něco žlutě napsáno.

VÍTÁM VÁS ICKU A TESLO

N už kočka snědla.

„Takže strýček Newt nezapomněl, že máme přijet,“ řekl Nick.

„Evidentně ne,“ přitakala Tesla.

„Kde teda je?“

Tesla podržela kočku za ouškem bez chlupek. Kočička pořád olizovala dort, ale teď začala ještě příst.

„Já nevím,“ řekla Tesla. „Možná ho ta kočka snědla taky.“

Potom naklonila hlavu trochu na stranu.

„Počkej,“ řekla. „Neslyšíš něco?“

Nick naklonil hlavu na stranu přesně jako jeho sestra, i když si říkal, proč to lidé vlastně dělají.

Copak to, že člověk zvedne jedno ucho ve zhruba třicetistupňovém úhlu, opravdu dokáže zlepšit schopnost rozeznávat sotva patrné zvuky? přemýšlel, protože on byl takové přemýšlivé dítě.

Potom to ale uslyšel.

„Někdo něco volá,“ řekl. „Ale jednotlivým slovům nerozumím.“

Tesla naklonila hlavu ještě víc a potom se předklonila, až měla hlavu u podlahy.

Nick udělal totéž.

Tesla pak beze slova vyšla ven z jídelny, pořád trochu nakloněná k jedné straně. Nick ji následoval, nachýlený ve stejném úhlu.

Na druhé straně kuchyně, hned vedle lednice, byly dveře celé polepené nápisy:

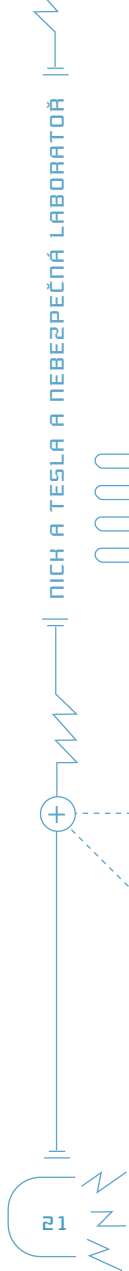
NEVSTUPOVAT
SOUKROMÝ MAJETEK
NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN
PORUŠENÍ ZÁKAZU SE TRESTÁ
NEBEZPEČNÉ LÁTKY
HOŘLAVINY
JEDY
VYSOKÉ NAPĚTÍ
NEBEZPEČÍ
POZOR, ZLÝ PES

Slovo PES bylo přeškrtnuté a místo něj tam někdo napsal KOČKA. Když šli Nick a Tesla kuchyní, začínaly se tlumené výkřiky ozývat hlasitěji.

Tesla zmáčkla kliku a otevřela dveře. Hned za nimi bylo temné schodiště.

Na jeho konci něco bzučelo a vydávalo matné světlo.

„POMÓÓÓÓÓÓC!“ ozvalo se.

KAPITOLA

12

Tesla se rozeběhla dolů po schodech.

Nick vyrazil za ní, ale tolik nespěchal. Řídil se příslovím *Dvakrát měř, jednou řež*. Což v tuhle chvíli znamenalo, že se raději dobře rozmyslí, než se rozhodne vlézt do podivného sklepa, před nímž ho varovaly nápisy jako VYSOKÉ NAPĚTÍ nebo NEBEZPEČÍ.

„No, fuji!“ zvolala Tesla, když už byla na schodišti dost daleko a mohla se porozhlédnout kolem. „Co to sakra je?“

Její slova Nicka právě nenavzdala, aby se vydal dál.

„Co je sakra co?“ zeptal se. V tu chvíli ale už byl dost daleko dole, aby to viděl sám.

Na podlaze suterénu ležela s roztaženými rukama a nohama oranžová hrouda, která měla obrysy člověka. V šeru se trochu leskla a zářila, jak se na ní odráželo světlo zářivek, jež visely u stropu.

Pak ta hrouda promluvila.

„Nicku? Teslo? Jste to vy?“

„Strýčku Newte?“ zkusili nejistě Nick a Tesla najednou.

„Ano, ano, jsem to já! Musíte mi pomoci!“

Děti se opatrně vydaly k oranžové hroudě (Tedy Nick se vydal opatrně; Tesla prostě šla.).

Hrouda ležela uprostřed místnosti, která očividně sloužila jako laboratoř. U dvou nejbližších stěn stály dva pracovní stoly zcela pokryté kádinkami, baňkami, hořáky, váhami, Petriho miskami, pájecími kleštěmi a malými i velkými, polámanými i funkčními elektronickými součástkami. Vedle běžného vybavení laboratoře tu byly i ne tak docela běžné věci, třeba napůl roztavená trouba na hraní, konvice na kávu naplněná bublající oranžovou lepkavou hmotou, ale také tři hudební nástroje – trubka, trombón a saxofon – svařené u nátrubku dohromady. O kus dál, v tmavých koutech

laboratoře, prosvítaly nejasné obrysy, blikala tam světýlka a různé předměty pískaly, syčely a cinkaly.

Za normálních okolností by Nick a Tesla – oba milovníci nejrůznějších přístrojů a udělátek a věcí, které vydávají kovové zvuky – okamžitě vyrazili s očima navrch hlavy všechno prozkoumat. Tohle ale mělo k normálním okolnostem hodně daleko.

„Přilepil jsem se k podlaze,“ řekl strýček Newt.

Tesla si klekla vedle oranžové hroudy. Vypadala trochu jako houba, ale byla docela pružná a pevná.

„Jak můžeš tam vevnitř dýchat?“ zajímala se.

„Podívej se dolů.“

Tesla se zadívala na spodní okraj hroudy a pak si lehla na podlahu, aby zjistila, co je pod ním.

„Jé,“ řekla. „Ahoj!“

Nick si také lehl na zem. Pod hroudou uviděl něčí rty, nos a čelo, přimáčkuté ke studené betonové podlaze. Jedno modré oko zamrkalo, nebo možná mrklo přímo na něj.

„Ahoj,“ řekl Nick.

„Páni,“ vydechl udiveně strýček Newt, „vy jste oba hrozně vyrostli! Kolik že vám to vlastně je?“

„Jedenáct,“ odpověděl Nick.

„Jedenáct! No teda! Naposledy jsem vás viděl, když